

HỒI 674

Thiện Môn Thánh Giả

Hình Nguyên Chân cùng Bạt Dã Cương đưa Khấu Trọng cùng Vô Danh đến lối ra phía Nam của Thiện Thành Hiệp. Bạt Dã Cương than: “Thiếu soái cùng Vương Thế Sung quả là hai người khác nhau hoàn toàn, trên chiến trường Thiếu soái một mình xung phong hãm trận.”

Hình Nguyên Chân xen vào: “Thiếu soái so với ai cũng khác biệt, kể cả từ khi Mật Công quật khởi mời gọi hiền sĩ, cũng không thể sánh với cách Thiếu soái không nề sống chết, đem gan ruột ra đối đãi với chúng ta.”

Khấu Trọng giang hai tay khoác lên hai vai hai người, cười nói: “Một ngày là huynh đệ, cả đời là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Chúng ta đều vì huynh đệ mà bán mạng, đây mới là huynh đệ chân chính thật lòng giúp nhau.”

Hình Nguyên Chân cùng Bạt Dã Cương đều lộ vẻ cảm động, Khấu Trọng không phải là người chỉ mở miệng nói suông, nhiệm vụ nào nguy hiểm nhất gã cũng tự nhận lấy, để thủ hạ hưởng thụ thành quả.

Bạt Dã Cương chân thành nói: “Ngày ấy ở vùng núi tây bắc Y Khuyết bị quân Đường phục kích, Thiếu soái không quản sinh tử quay lại đánh đuổi truy binh cứu Dã Cương, từ lúc đó Dã Cương đã hạ quyết tâm, dù có gan óc lầy đất, cũng quyết theo Thiếu soái đến cùng. Có thể gặp được minh chủ đại nhân đại nghĩa như Thiếu soái là phúc khí của Dã Cương.”

Hình Nguyên Chân cũng quả quyết: “Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về bọn ta.”

Lúc này ba người đã đến hàng rào gỗ ở phía nam hiệp đạo, mười quân binh Thiếu Soái quân trần thủ, không ai bảo ai đều đồng thanh hô lớn: “Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về bọn ta.”

Khấu Trọng ngửa mặt lên trời cười dài, thu tay hỏi vai Hình, Bạt: “Tình huống càng gian nan khổ cực càng làm vẻ vang uy phong của Thiếu Soái quân chúng ta, mùi vị của thắng lợi rất ngọt ngào, hương sắc của sinh mệnh phải phát huy, ta nguyện cùng mọi người chia sẻ.”

Chúng tướng sĩ đồng thanh reo hò hưởng ứng, thanh âm chấn động hiệp đạo.

Khấu Trọng lại tiếp tục hỏi thăm ầm lạnh từng người, mỗi câu đều xuất phát từ đáy lòng, khiến bọn họ cảm động vô cùng. Hỏi đến tình hình lối ra vào, tiểu đội trưởng cung kính đáp: “Thuộc hạ theo chỉ thị của Mưu công, cho thám tử ra ngoài đến chỗ địa hình cao quan sát, nhưng chưa thấy động tĩnh gì.”

Khấu Trọng nói: “Tình thế đã thay đổi, Mưu công sẽ tăng cường phòng thủ ở đây, người lập tức gọi các huynh đệ ở bên ngoài quay trở về, chỉ cần phòng thủ tốt chỗ này là được.”

Tiểu đội trưởng nghe vậy liền ra lệnh một thủ hạ thổi kèn làm hiệu, triệu hồi các trinh sát ở bên ngoài quay về hiệp đạo.

Khấu Trọng thả Vô Danh ra, từ trên không trung quan sát xa gần, gật đầu nói: “Khuất Đột Thông không phái người đi trước do thám tình hình là vì không muốn đả thảo kinh xà sợ bị chúng ta phát giác, nhưng có thể khẳng định ở chỗ cách xa nơi đây mà ta bọn ta không nhìn thấy được, người của hắn nghiêm mật giám sát tình hình, nếu bọn ta có động tĩnh nào từ phía từ này chắc chắn sẽ gặp phải đạo quân phục kích của hắn.”

Hình Nguyên Chân cùng Bạt Dã Cương gật đầu đồng ý, Khuất Đột Thông là danh tướng từ Tùy triều, sau khi đầu nhập Đường thất đã lập nhiều đại công, lần này thân mang trọng trách, chắc chắn không dám bất cẩn sơ ý.

Khấu Trọng chăm chú nhìn Vô Danh đã biến thành một điểm đen nhỏ xíu trên bầu trời: “Cách đây năm mươi dặm về phía Tây có địch nhân, nhân số không ít, có lẽ là đạo quân tiên phong của Khuất Đột Thông, chiếu theo lộ trình của chúng có lẽ trưa ngày mai sẽ đến đây, các huynh đệ chú ý khinh địch.”

Hình Nguyên Chân nghiêm nghị nói: “Thiếu soái yên tâm.”

Khấu Trọng đi vòng quanh xem xét tình hình hiệp đạo, lối ra này nơi rộng nhất chỉ khoảng ba trượng, nơi hẹp nhất chưa đến hai trượng, trầm giọng: “Hiệp đạo này tuy không có lợi cho việc tấn công, nhưng địch nhân nếu muốn công kích từ bên ngoài vào cũng không quá khó. Thời gian không cho phép bọn ta xây dựng lũy trại tạo thành công sự phòng ngự, phải tính kế khác phòng thủ ở trong hiệp đạo.”

Hình Nguyên Chân nói: “Chúng ta có rất nhiều gỗ, có thể tạo thành chướng ngại ở đây, vấn đề là chướng ngại vật đó cũng sẽ khiến bọn ta cũng khó lòng phối hợp cùng với Thiếu soái tiền hậu giáp kích địch nhân.”

Bạt Dã Cương nói: "Phương pháp này không thể dùng được, địch nhân có thể dễ dàng tiếp cận hai bên lối ra, sau đó chỉ cần dùng hỏa công thiêu đốt đám chướng ngại vật đó, sẽ gây cho bọn ta rất nhiều khó khăn, nếu lúc đó có gió nam, toàn bộ hiệp đạo sẽ chìm trong đám khói dày đặc. May mắn là bây giờ gió đang thổi theo hướng đông bắc chứ không phía tây bắc, nếu không, khói dày đặc có thể buộc chúng ta rời khỏi hiệp đạo."

Khấu Trọng rung động: "Thật may mắn có Dã Cương đề tỉnh, nếu địch nhân dùng hỏa công thì thật hiểm độc phi thường, lại khó đối phó. Mấy ngày nay ta vẫn không thể nghĩ ra tại sao Khuất Đột Thông đến Trương Dương còn dùng dằng ba ngày mới bắt đầu khởi hành, lúc đó ta vốn cho rằng hấn cần thời gian điều động quân binh, nhưng rõ ràng như vậy không có đạo lý, quân binh ở Trương Dương vẫn luôn sẵn sàng đề phòng bọn ta tấn công xuống phía nam, đúng ra phải sớm chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể hành quân tác chiến. Bây giờ mới hiểu, thì ra hấn muốn đợi gió nam thổi khói mù vào hiệp đạo, đây chính là cách công phá hiệp đạo hiệu quả nhất."

Hình Nguyên Chân và Bạt Dã Cương đồng thời biến sắc.

Khấu Trọng phục hồi vẻ bình tĩnh lạnh lùng cố hữu, thông dong cười: "Nếu đã biết được sách lược của địch nhân, ắt sẽ có cách phá. Chúng ta sẽ nhờ Mưu công xây thêm mấy lớp đất đá thật dày, cao được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Trên đó lại bố trí cung thủ, máy bắn đá đối phó với địch nhân, thêm quạt gió đối phó với đám khói mù, tạm thời bỏ qua một đoạn đường ngoài lối ra có gì mà không được chứ?"

Hình Nguyên Chân vui mừng: "Trong thiên hạ chỉ sợ không có vấn đề nào Thiếu soái không giải quyết được, bọn thuộc hạ sẽ tạo một bức tường khói lửa đầu tiên cách hiệp khẩu sáu trăm bộ, như vậy địch nhân tiến vào sẽ nằm trong tầm xạ tiễn của chúng ta."

Bạt Dã Cương hết sức tin tưởng vào kế hoạch: "Đến lúc thuận thế lại còn có thể dùng hỏa công đối hỏa công, thiêu sống bọn chúng."

Khấu Trọng cười ha hả: "Khẩn yếu nhất là biết ứng biến linh hoạt, ở đây cũng cần phải có thêm một hồ nước giống như trong sơn trại, lúc nguy cấp có thể lấy vải nhúng vào nước che lên miệng, sẽ không bị khói làm ngộp thở, địch nhân không có phương tiện này, hà!"

Lúc này cửa tuyến phòng ngự mở ra, quân binh tuần phòng lục tục trở về.

Khấu Trọng nói: "Ở đây giao lại cho các vị, tiểu đệ đi trước."

Gã cười dài một tràng, rồi lao vào hoang nguyên tối tăm.

oOo

“Tử Lãng! Tử Lãng!”

Từ Tử Lãng đang chìm sâu trong trạng thái tĩnh tu từ từ tĩnh lại. Sự thật gã đang cảm nhận trạng thái thần diệu dị thường, tinh thần giống như thiên địa cùng trôi đi, hòa tan vào thành một thể. Dũng Tuyền huyết dưới bàn chân tuy vẫn chưa thể hấp thụ thiên địa tinh khí, nhưng gan bàn chân trái bắt đầu phát sinh nhiệt khí, gan bàn chân phải phát sinh lạnh khí, đây là sự việc chưa từng xảy ra kể từ sau khi gã thụ thương, nhưng gã không hề sợ mà ngược lại còn vui mừng, vì cuối cùng cùng thương thể cũng đã khởi sắc. Gã giống như từ một nơi sâu thẳm vô hạn trong tâm linh bị tiếng hô hoán của Hầu Hi Bạch gọi về, lúc đó mới cảm giác thấy thân thể đã thụ trọng thương, trở về nhân thể. Lúc gã mở mắt ra, thấy con thuyền đã tiến vào một nhánh sông nhỏ sát với ven một bìa rừng rậm rạp, kín đáo, dòng Hoài Thủy vẫn chậm chậm trôi sau lưng, bèn hỏi: “Việc gì vậy?”

Hầu Hi Bạch hạ giọng: “Vùng thượng du phía trước có một đội thuyền năm chiếc, treo cờ của Hải Sa Bang, đang vận chuyển hàng hóa lên hai bên bờ, lại có thêm một đám người đang nhận hàng. Tiểu đệ không muốn gặp phải rắc rối không cần thiết, nên mới rẽ vào đây đội bọn chúng đi hết rồi sẽ tiếp tục hành trình.”

Từ Tử Lãng nói: “Chúng ta lên bờ ngầm xem thử.”

Hầu Hi Bạch nhíu mày: “Dưới tình huống thế này, bỏ đi một việc không phải là tốt hơn thêm một việc sao? Ôi, tiểu đệ nói câu này, Tử Lãng có trách đệ nhiều chuyện không?”

Từ Tử Lãng cười nhẹ: “Đệ biết Hi Bạch huynh nghĩ muốn nghĩ tốt cho đệ. Nhưng đệ có dự cảm bất tường, chỉ sợ đây là hành động để đối phó với Đỗ Phục Uy, hiện tại Hải Sa bang chủ Thu Nhận có quan hệ mật thiết với Ma môn, Phụ Công Hựu lại là người xuất thân từ Ma môn, bọn ta đã tình cờ gặp được, thì cũng nên xem thực hư thế nào, nói không chừng đám hàng hóa đó là một loại hỏa khí hiểm độc với sát thương lực cực lớn.”

Hầu Hi Bạch nghe gã phân tích rõ ràng, vui vẻ đáp ứng: “Nếu lý do chính đáng như vậy, bọn ta cũng nên đi xem thử.”

oOo

“Bong!”

Khấu Trọng nghe thấy tiếng chuông, rợn tóc gáy đứng sững lại giữa hoang nguyên, không dám tin vào tai mình, tiếng chuông này đối với người khác mà nói phảng phất như một cỗ thần chung được gõ lên đầy ấp thiện khí hiền hòa. Nhưng đối với gã lại như một loại phù chú câu hồn nhiếp phách.

Đây không phải là lần đầu tiên gã nghe thấy tiếng chuông này, tại Thiên Tân Kiều ở Lạc Dương, gã đã từng nghe thấy một lần, nhưng ở nơi cách Thiên Thành Hiệp hai mươi dặm, có thể biểu hiện cho thất bại hoàn toàn của gã, diệu kế cũng thành không.

Quả nhiên có tiếng của Liễu Không từ phía sau cất lên: “Liễu Không tham kiến Thiếu soái.”

Khấu Trọng ra lệnh cho Vô Danh rời khỏi vai, bay lên cao trình sát, đoạn chậm chậm quay lại, đối diện với vị thánh tăng chủ trì của Tịnh Niệm Thiền Viện.

Dưới ánh sao lấp lánh, Liễu Không đại sư pháp tướng trang nghiêm, tay phải nâng một chiếc chuông nhỏ kim quang sáng rực, song mục ánh lên vẻ thần thánh, đang chăm chú nhìn gã.

Khấu Trọng than: “Đại sư tại sao lại muốn chen vào cuộc đấu tranh giữa tiểu tử và Lý Thế Dân?”

Liễu Không thoáng lộ nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Người xuất gia cũng phải lo chuyện trần thế, Tần vương cho người đến báo cho lão nạp biết Thiếu soái đã đến cảnh sơn cùng thủy tận, hy vọng lão nạp có thể thân chinh làm thuyết khách, nếu Thiếu soái chịu giải tán Thiếu Soái quân, Tần vương sẽ để Thiếu soái bình yên trở về Trần Lưu.”

Khấu Trọng cười khổ: “Lý Thế Dân quả là biết tìm người, nhưng sao đại sư lại biết được tiểu tử sẽ từ lối phía Nam đi ra?”

Liễu Không nói: “Tất cả đều do Tần vương chỉ điểm, ngài nói khi Thiếu soái phát giác ra quân đội Trương Dạng đến gần, sẽ thân chinh đến Chung Ly, dẫn quân giải nguy cho nam lộ của Thiên Thành Hiệp, bởi vậy lão nạp mới cung hầu ở đây, lúc này đã chứng thực lời Tần vương không phải nói bừa, mới biết mọi động tĩnh của Thiếu soái đều nằm trong tiền liệu của Tần vương.”

Khấu Trọng thở phào một hơi, Lý Thế Dân thủy chung vẫn là phàm nhân không phải tiên nhân, hẳn không nghĩ ra rằng gã không hề có ý định đến Chung Ly cầu viện, lại càng không ngờ đến lượng hỏa khí đang nằm trong tay gã.

Liễu Không tiếp tục: "Tần vương còn nhấn lão nạp nói với Thiệu soái, quân Chung Ly đang nằm dưới sự giám thị nghiêm mật từ một đạo thủy sư thuyền đội của Đường quân, muốn động cũng không được, Thiệu soái có đi cũng chỉ mất công thôi."

Khấu Trọng nghe xong trong lòng bội phục, Lý Thế Dân quả là một nhà quân sự xuất sắc thông hiểu binh pháp, trong mọi tính huống, lúc nào cũng nghĩ trước một bước, luôn chiếm thế thượng phong, nếu không phải là có số hỏa khí bí mật, lúc này gã chỉ có cách cúi đầu nhận thua.

Gã vội thu nhiếp tâm thần, hồi phục lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng trong ánh mắt, hít sâu một hơi nói: "Cho dù lần này đại sư có thiện ý khuyến cáo hay không, tiểu tử vẫn chấp mê bất ngộ, xin đại sư niệm một câu 'A di đà phật' rồi không quay đầu lại mà trở về thiền viện tiếp tục tham thiền, còn tiểu tử sẽ tiếp tục lên đường."

Đơn chương của Liễu Không chậm rãi đưa lên ngực làm phật hiệu, ánh mắt bình tĩnh nói: "Tội quá tội quá, người xuất gia đáng lý ra không nên tham gia vào chuyện trần thế, nhưng việc này liên quan đến thiên hạ thương sinh, lão nạp lại chịu sự ủy thác của Tần vương, đến khuyên bảo Thiệu soái rút lui khỏi cuộc đấu tranh dai dẳng này, nên đã quyết định từ thời khắc này sẽ không rời khỏi Thiệu soái nửa bước, hy vọng Thiệu soái có thể vì cư dân Bành Lương, mà xem xét lại lời đề nghị của lão nạp."

Khấu Trọng không ngờ ông ta lại có chiều này, nghe xong mà trợn mắt há mồm. Nếu để Liễu Không đại sư bám sát theo mình, thì toàn bộ kế hoạch phản công sẽ biến thành trò cười.

Ngẩng mặt lên nhìn trời, cách phi hành của Vô Danh nói cho gã biết xung quanh không còn địch nhân nào khác, gã cảm thấy yên tâm hơn chút ít, cười khố: "Đại sư có phải tưởng tiểu tử không muốn cùng đại sư động võ?"

Liễu Không cười nhẹ: "Thiệu soái quá lời rồi. Lão nạp chỉ muốn dùng hành động nói cho rõ, Tần vương luôn dành cho Thiệu soái một đường lui. Giả như đợi Thiệu soái ở đây không phải là lão nạp mà là Tần vương cùng các tướng lĩnh và cả ngàn Huyền Giáp chiến sĩ thì sẽ biến thành cục diện thế nào?"

Khấu Trọng bật cười: “Nếu vậy tiểu tử sẽ vô cùng cao hứng, vì linh cầm sẽ phát hiện ra hành tung của bọn họ trước một bước, lúc đó tiểu tử sẽ tùy cơ ứng biến, nói không chừng còn có thể khiến cho Tần vương hao binh tổn tướng.”

Liễu Không than: “Nói như vậy, có nghĩa là Thiệu soái vẫn không chịu bãi binh?”

Khấu Trọng nhú mày nói: “Tiểu tử có một việc nghĩ mãi không ra, muốn thỉnh giáo đại sư.”

Liễu Không trang nghiêm nói: “Xin Thiệu soái chỉ điểm.”

Khấu Trọng từng từ từng từ chậm rãi nói: “Phật, Đạo lưỡng môn, không phải là đại địch của Ma môn lưỡng phái lục đạo sao? Đại sư có biết nội bộ của Lý phiệt đã sớm bị Ma môn xâm nhập hủ hóa, bên trong còn liên kết với bọn người Đột Quyết luôn có dã tâm lang sói với Trung thổ bọn ta. Ở nhiều cấp bậc, cuộc đấu tranh sinh tử tồn vong giữa tiểu tử và Lý Thế Dân còn có liên hệ với nhau. Ngày mà Lý Thế Dân chiến thắng trở về, cũng là ngày thổ chết chó săn bị thịt. Nếu như tiểu tử theo lời đại sư giải tán Thiệu Soái quân, có khác nào giúp cho Ma môn một việc lớn, người thụ lợi cuối cùng không phải bất kỳ ai trong Trung thổ, mà là liên kết các chư tộc ngoài đại thảo nguyên vùng Tái ngoại của Hiệt Lợi.”

Liễu Không niệm một tiếng Phật hiệu: “Hòa bình và thống nhất của thiên hạ, nào phải là một việc dễ dàng đạt được, Tần vương đã sớm có chuẩn bị. Những lời của Thiệu soái không phải không có đạo lý, chỉ là chưa tính đến hậu quả, nếu Thiệu soái lập quốc thành công, thiên hạ biến thành thế cục đối lập nam bắc, chiến hỏa liên miên, sinh linh đồ thán, ngoại tộc thừa thế xâm lược, Trung thổ tự nhiên sẽ biến thành cảnh chi năm xẻ bảy. Thiệu soái đã có lòng cứu thế, tại sao không toàn lực trợ giúp Tần vương dẹp loạn, để vạn dân có ngày hạnh phúc bình yên?”

Khấu Trọng hỏi lại: “Những lời của đại sư càng khiến tiểu tử thêm khó hiểu, tại sao lại muốn Khấu Trọng ta đầu hàng Lý Thế Dân, tại sao không phải là Lý Thế Dân xưng thần với tiểu tử? Nói đến việc đại sư muốn nghĩ cho thiên hạ bá tánh thì lại càng bất công. Đại sư có biết tiểu tử có bao nhiêu chiến hữu đã thảm tử dưới đao kiếm của quân Đường, tiểu tử và Lý Thế Dân đã rơi vào thế, không phải là hấn chết thì ta vong.”

Liễu Không chậm rãi đáp: “Không phải là ngươi chết thì ta vong, chính là lời miêu tả chính xác nhất cho chiến tranh, Thiệu soái đã chọn con đường tranh bá, tất nhiên đã sớm liệu được đây là tình huống ắt sẽ phát sinh, huyết cừ càng tích sẽ càng sâu. Lão nạp vì Tần vương mà đến nói với Thiệu soái một câu, nhưng tịnh không có ý thiên vị cho Tần vương, mà

chỉ nhìn vào tình hình đang trước mắt. Đến nói với Thiếu soái lời đề nghị thích hợp nhất, hy vọng hai bên có thể buông đao, tránh họa cho bách tính. A di đà phật!”

Khấu Trọng ngửa mặt nhìn trời đêm, trầm giọng: “Một ngày Khấu Trọng ta vẫn còn, ai là người chiến thắng cuối cùng vẫn chưa biết được, tiểu tử có một đề nghị khác còn tốt hơn, đại sư có chịu nghe không?”

Liễu Không cúi đầu, bảo tướng trang nghiêm như Phật Tổ nói: “Lão nạp xin cung kính nghe lời đề nghị của Thiếu soái.”

Khấu Trọng cười dài: “Hảo! Đại sư đã đoán được tâm ý của tiểu tử. Chính như Tất Huyền đã từng nói, chiến tranh không phải được giải quyết trên bàn đàm phán mà luôn bằng võ công. Tiểu tử cùng đại sư hãy đánh cuộc một phen, nếu đại sư thắng, tiểu tử lập tức sẽ giải tán Thiếu Soái quân, cúi đầu nhận thua. Đại sư đương nhiên cũng có thể giết ta, lúc đó thì Thiếu Soái quân cũng tự động giải tán. Nhưng nếu đại sư không làm gì được tiểu tử, thì xin lập tức quay về Thiền Viện, từ rày không được quần đến chuyện giữa tiểu tử và Lý Thế Dân nữa.”

Liễu Không dường như không nghe thấy gã nói gì, một chút phản ứng cũng không có, bỗng nhiên “Bong!” một tiếng, thiền chung vang lên, Liễu Không niệm Phật hiệu, bao dung bình tĩnh nói: “Lão nạp gần ba mươi năm nay đã không cùng ai động thủ, thật không muốn động đến can qua, lão nạp xin được ra hạn mười chiều, chỉ cần ai bị bức vào thế hạ phong, coi như thua cuộc.”

Khấu Trọng cười nhẹ: “Còn nếu hòa thì sao?”

Liễu Không mở to mắt nhìn gã, nhãn thần biến thành thâm thúy mạc trắc, thánh quang sáng rực, mỉm cười đáp: “Đương nhiên tính là lão nạp thua, lão nạp sẽ theo lời ước mà trở về thiền viện diện bích sám hối, không dám có vọng niệm gì nữa.”

“Choang!”

Khấu Trọng tuốt Tĩnh Trung Nguyệt ra khỏi vỏ, chỉ về phía Liễu Không.

Ngay trong lúc đó, cả người Liễu Không giống như tan vào bầu trời đêm rộng lớn vô biên, huyền diệu vô cùng, không có sơ hở nào lộ ra.

Nhãn thần chứa đựng trí năng siêu việt vô hạn, như nhìn thấu hết nhân tình thế thái của ông ta, dường như có thể hiểu mọi ý đồ trong nội tâm Khấu Trọng, không bỏ sót bất cứ chút gì.

Từ sâu thẳm trong thâm tâm của Khấu Trọng bỗng trào lên nỗi sợ hãi xen lẫn sùng kính không thể giải thích, đây là tình huống chưa hề xảy ra trước khi gã giao thủ cùng địch nhân, giống như người leo núi đột nhiên phải đối mặt với muôn ngàn vách đá hiểm trở nhọn hoắt, như người lái thuyền giữa đêm đen phải đương đầu với nộ hải ngoài xa lục địa, phát sinh ra một cảm giác vô lực không thể khắc phục.

Đồng chung bên tay phải Liễu Không dường như vừa nặng tựa vạn cân lại vừa nhẹ tựa lông hồng, vừa lớn như núi lại vừa mờ ảo như không có gì.

Khấu Trọng trong ngực tắc nghẹn, suýt chút nữa đã thổ huyết.

Liễu Không trầm giọng: "Tam giới duy tâm, vạn pháp duy thức, bất khán tha cầu, toàn do tâm tạo; tâm ngoại vô pháp, măn mục huyền hoàng, nhất thiết cụ túc." *(Ba giới chỉ cần có tâm, vạn pháp phải có kiến thức, không mong ước gì, tất cả là do tâm, tâm mà vô pháp, trước mắt là đất trời, tất cả đều đầy đủ)*

Khấu Trọng lùi một bước, tinh thần tiến vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt". Chân gã đặt lên mặt đất, tức thì tâm trí vươn ra bốn phía, trực tiếp lan đến chân trời góc bể, tâm thần hòa làm một với đất trời, như thể bản thân đã biến thành trung tâm của vũ trụ.

Thiên, địa, nhân không còn phân cách.

Liễu Không trong tâm não gã lập tức trở lại thành "vật thực", mặc dù không thể tìm được khe hở nào, nhưng không phải là không thể nắm bắt.

Tinh thần của gã tập trung cao độ, chân khí trong nội thể luân lưu cực tĩnh, âm tĩnh cực động, biến hóa theo tự nhiên, không nhớ không quên, không thu không thả, không tăng không giảm, tự tự nhiên nhiên thần thông biến hóa, chân khí ngưng tụ lại ở mũi đao, hình thành một luồng kinh khí trong tròn có vuông, trong vuông có tròn, tấn công về phía Liễu Không.

Gã vừa xuất thủ đã dùng chiêu huyền diệu nhất trong Tĩnh Trung Bát Pháp là Phương Viên, có thể thấy sự lợi hại của Liễu Không. Ông ta có thể lấy tĩnh công động, thể hiện kỳ chiêu "Bất Công" của Phật Môn, vừa khiến gã lâm vào thế bị động, vừa chiếm lấy thượng phong.

Với tu vi của ông ta, cũng không khỏi lộ vẻ nghi ngại, đồng chung đưa lên trước ngực. Nhìn như chậm rãi mà thực ra lại thật nhanh, cảm giác huyền diệu thần thông linh ứng, như vác trên vai cả đất trời, miệng ngâm xướng: "Đon đao của Thiếu soái chém vào, lấy ngay tính mệnh, nếu như có thể lập tức đốn ngộ, chúng sinh đều là Phật."

Trước mắt Khấu Trọng có còn vật gì, duy chỉ thấy đồng chung trước mắt dần lớn lên vô hạn. Càng hiểu bản thân không còn sự lựa chọn nào khác. Một đao này bắt buộc phải xuất, không thể không đánh, chẳng qua nếu gã hành động như vậy, chưa đến ba chiêu ắt gã sẽ phải buông đao nhận thua, vì tinh thần của gã đã hai lần bị thiên lực của Liễu Không khống chế.

Gà hừ một tiếng dùng đục, Tinh Trung Nguyệt hóa thành một đạo ánh sáng vàng, kích thẳng vào thiên chung phật pháp vô biên của Liễu Không.

Võ công thiên pháp của Liễu Không, tuyệt đối cao cường hơn bất kỳ ai trong Tứ đại thánh tăng, khi động thủ Khấu Trọng không ngờ đến việc này, đây là phán đoán vô cùng sai lầm của gã, chỉ hận là gã đã không còn đường lui nữa.

- o O o -